

pretendre's la limitació dels mitjans per al tractament de les malalties i fins la limitació del temps de duració de les mateixes?

Aquest és el resultat exacte de la iniciativa oficial. El legislador difícilment coneix de l'aplicació pràctica dels preceptes d'una llei. Bé, que es col·loqui al cos social sota un règim de protecció per al que es refereix a l'assistència mèdico-farmacèutica, en tota la seva amplitud, però sense que per això sigui necessari arribar a la confusió dels aspectes d'indigència, dels quals cap la beneficència pública—amb el concepte que mereix la resta del nucli social, que al fi i al cap, per a fruit de possibilitats més o menys quantioses—ha de tenir perfecte dret a desenrotllar-se lliurement en tots aquells casos que li siguin indispensables per atendre la seva salut.

I el que més refusa el principi sustentat per a la imposició de l'assegurança social obligatòria, és el detestable sistema emprat per a l'obtenció de la prima o quota, ja que dividint-la per rutina en tres participacions, una a càrrec de l'Estat, altra a càrrec del patró i altra a càrrec de l'obrer beneficiari, ja significa la prolongació d'una mala costum establerta. Per això s'endevina fàcilment que l'operació, en molt, ha de castigar al patró, en poc ha de beneficiar l'obrer i, en canvi, ha de produir, com sempre, crescuda i positiva utilitat econòmica, directa o indirecta a l'Estat. És això el que es tracta d'assolir?

Catalunya ha de produir-se en sentit completament distint al que es pretén de subjectar-la, en mèrits del projecte d'assegurances socials obligatòries per a l'assistència mèdico-farmacèutica.

I Catalunya ha d'oposar-se amb tota energia perquè aquí no s'ignora que existeixen altres sistemes, per assegurar a tots els ciutadans de Catalunya que desitgin una assistència mèdico-farmacèutica completa i perfecta. I, solament així, amb actuació lliure i que de cap manera pugui afectar desfavorablement els interessos morals i

material de l'estament mèdico-farmacèutic, i que en el més mínim necessita d'aportacions econòmiques, ni ingerències patronals i que, per fi, tampoc exigeix el compromís oficial d'aportacions parcials o totals per a contribuir a l'eficiència del servei.

En resum, de la mateixa manera que és el públic qui haurà de beneficiar-se de dita assistència mèdico-farmacèutica, sense limitacions ni rigidesa, no ha d'ésser ningú més que el propi públic beneficiari, sense limitació, qui haurà de tenir al seu càrrec, exclusivament, el pagament de la quota que exigeix l'operació científica.

Així és com Catalunya ha d'iniciar la solució dels problemes de caràcter social, ço és, amb esperit ampli i lliberal i de cara a la defensa de la seva pròpia economia.

Tot el que sigui una continuació exacta al que fins ara s'ha fet, és impossible que deixi satisfet ningú, perquè els segurs oficials de "retir obrer", el "d'accidents" i el de "maternitat", etc., prou bé sabem tots, a Catalunya, com serveixen per a fer créixer les reserves de les institucions autoritzades per a portar-les a la pràctica i que més tard o més aviat, hauran d'aprofitar per a subscriure les emissions de títols oficials.

Per això, precisament, és el que no convé als generals beneficiaris d'aquelles institucions, és el que s'ha de procurar que mai succeeixi a Catalunya. Si s'ens obliga a una operació d'assegurança, almenys que aquesta sigui certa i completa. Si no ha d'ésser així, ja ens la farem nosaltres, amb la seguretat de què emprant motllos aquí, de millor manera restarà satisfet tothom.

Catalunya, lligada a l'avenç dels pobles, no pot admetre el que en tots els països civilitzats resta ja abandonat per antiquat i desacreditat.

Els problemes socials es resolen amb principis científics i amb mesures modernes. I aquest ha d'ésser el criteri de Catalunya davant tots els projectes d'assegurances socials.

La llar obrera i l'Assegurança Social de Malaltia

pel Dr. Frederic Duran i Jordà

La implantació de l'assegurança obligatòria de malaltia serà un puntal ferm de l'economia de la llar obrera, doncs, allunya d'aquesta el desastre econòmic que provoca tota malaltia.

En principi, els obrers han d'acceptar en goig aquest segur, doncs, ell ve a defensar els sagrats de tots els postulats de partit, i totes les lluites

de classe, així com les reserves que es puguin fer interessos de la llar. I, ho creiem, deixant de bande en front de les entitats asseguradores.

Pel fet d'ésser l'economia estatal fidel reflexe de la de la llar, tots els perjudicis que una malaltia provoca en aquesta, són transluits immediatament en aquella. És per aquesta conseqüència